Alex Grafix Galleria

Aitoa taidetta kotiin
Kirjoja moneen makuun
Mariankatu 15, Lahti

JANNE VALKEENIEMI

Suuri suomalainen menestysromaani
Kuukaudeksi luettavaa 35 eurolla
Netissä sujuvasti saatavilla
https://www.jannevalkeeniemi.fi/tilaukset

2 2020

SYNAPTORI

2 2020

Pakkotyö kielletty - digipakottaminen jyllää

Orjuutta ei Suomessa ole esiintynyt niin kuin antiikin demokraattisessa Kreikassa tai vapaassa Amerikassa. Suomessa torppareiden oikeudet olivat rajoitetut, mutta he eivät olleet orjia.

Orja on ihminen, jolla ei ole minkäänlaisia itsemääräämisen oikeuksia, ei vaihtoehtoja. Nöyrä alistuminen on ainoa mahdollinen elämänmuoto.

Orjan omistaja päättää kaikesta orjan elämässä, ihan kaikesta, jopa elämästä ja kuolemasta. Orja on esine, jolle omistaja tekee mitä lystää.

Digitalisaatio on synnyttänyt Suomeen pakottamisen muotoja, joissa kansalaisten itsemääräämisoikeutta loukataan häikäilemättömästi. ”Valinnanvapaus” on vitsi. Suomessa pidetään huolta yksilön oikeuksista pikkumaisesti, naurettavuuteen asti, ja samanaikaisesti lisätään henkilökohtaisen vapauden riistoa elämän keskeisissä toimissa.

Tämä ei ole puoluepolitiikkaa. Synaptori on siitä vapaa. Kyseessä on perustavanlaatuinen eettinen tai moraalinen ongelma, joka ei näytä ketään kiinnostavan: Onko mahdollista toimia täysivaltaisena kansalaisena alistumatta pakottamiseen?

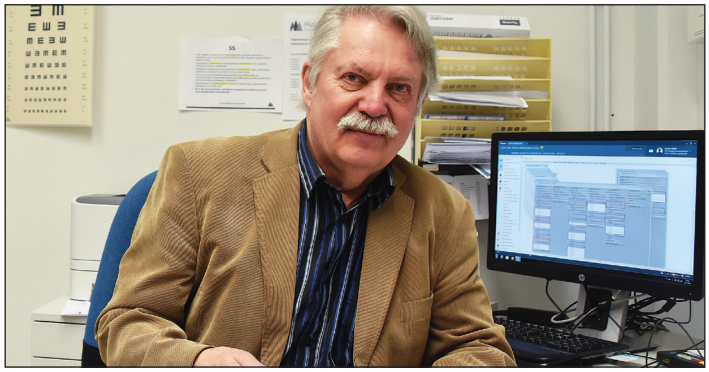

Uutiset, kevyt esimerkki

Pääuutiset televisiossa päättyvät sanoihin: Lisätietoa saatte nettisivuiltamme. Lause on itsestäänselvyys, koska lisätietoa voi aina hankkia. Toisaalta neuvo on törkeä, kun ihmisellä ei ole nettiä. Hän ei tiedä, mikä osa uutisesta pimitetään häneltä.

Menettely on vastoin tasa-arvon ihannetta. Kansa jaetaan kahteen kastiin, niihin, joilla on mahdollisuus tietoon (fiksut) ja niihin, joilla sitä ei ole (pöljät).

Virallinen asiointi

Jos jokaisella olisi älykännykkä ja kyky käyttää sitä, kaikki virallinen asiointi voitaisiin kai siirtää sillä hoidettavaksi. Todellisuus ei ole tällainen, eikä ole keinoja sitä muuttaa.

Älykännykän käytölle on yksilöllisiä esteitä pilvin pimein, ja esteet ovat tavallisia vanhuksilla ja sairailla. Vasemman silmäni tarkan näön alue katosi 10 vuotta sitten. Se haittaa kirjoittamista ja lukemista. Nyt kirjoitan pistekokoa 14.

Monet potevat ranteiden jäykkyyttä ja sorminäppäryyden puutetta. Syitä ovat esimerkiksi nivelrikko tai hermotoiminnan häiriöt.

Leviää kuin rutto

Digilaitteita ja niiden käytön osaamista edellyttäviä, kaikki velvoittavia toimintoja synnytetään joka päivä lisää. Orjakansa ei nouse kapinaan ja sano: On väärin suunnitella pankkien ja viranomaisten palvelut niin, että niiden käyttö on monille mahdotonta! Digitalisaatio on hurmahenkinen uskonto: järjen ääni ei kuulu ja todellisuus ei merkitse mitään.

Seurauksena on syrjäyttämistä pahimmillaan. Ja se kohdistuu suureen väestönosaan, vanhuksiin, joiden toivotaan pärjäävän tässä yhteiskunnassa itsenäisesti pitkään. Eipä silti, pienenkin kansalaisjoukon tasa-arvon vaaliminen kuuluu oikeaan demokratiaan.

Synaptori nro 2/2020 sisältö

Pääkirjoitus
Digisatu 1
sivu 2

Uinti kehittää ajattelua
sivu 3

VR connecting people
Mummon matka 2 osa
sivu 4

VR connecting people
sivu 5

Miehen raskaus ja synnytys ovat mahdollisia
sivu 6

Miehen raskaus Taattua pötyhöpöä
sivu 7

Anna anteeksi, vaikka ei huvita
sivu 8

Synaptorin toimitus
jyrki.joensuu@synaptori.fi

Pääkirjoitus

Jyrki Joensuu, päätoimittaja.
jyrki.joensuu@synaptori.fi

Digisatu 1

Satumaisen hyvään vanhaan aikaan sadut olivat monivaiheisia tarinoita, esimerkiksi Hannu ja Kerttu. Nykyisessä upeassa digiajassa sadut ovat pidennettyjä twiittejä. Niitä mahtuu 23 tusinaan. Kerron kuitenkin Synaptoreissa kolme pitkää satua. Tässä tulee ensimmäinen.

Vanha rouva tuli televisiokauppaan. Hän jäi oven pieleen seisomaan päästyään vihdoin automaattiovista sisäpuolelle.

Kymmeniä isoja televisioita näkyi rivistöissä monessa kerroksessa myyntihallin seinällä. ”Miten tuolta saa yhden lasketuksi alas? Vai ovatko ne rekvisiittaa?” rouva jäi itseltään kyselemään.

Hän seisoisi myymälässä tänäkin päivänä, jos ei olisi välillä tullut sulkemisaika. Myyjä saapui kysymään, eikö rouva löydä tietä ulos.

- Haluan ostaa uuden television. Televisio pimeni ja korjausmies sanoi, että ei kannata korjata. Onko teillä televisioita myytävänä – vai ovatko nuo kaikki vain näytillä?

Myyjä, joka näytti rasvaletteineen ja tatuointeineen epäilyttävältä, ja haisi tupakalta, jonka rouva tunnisti, ja kannabikselta, jota rouva ei tunnistanut, sanoi:

- Kyllä me myymme televisioita. Haluatko sellaisen jossa on IDM-, Scart-, ADHD- vai INCONT-Crp-liitäntä ja GROCKS-POX-valmius?
- Ei kun television, jossa näkyy kuva ja ääni kuuluu.
- Aha, sulle sopii sitten yksinkertainen perusmalli. Look, tuolla on sellainen.

Rouva ilahtui myyjän kohteliaasta käytöksestä ja ajatteli, että niin se taas on että ulkonäkö ja haju pettävät.

- Olen kuullut että uudet televisiot ovat kamalan vaikeita käyttää. Osaanko minä laittaa sitä edes päälle?
- Turha huoli. Laite on erityisen käyttäjäystävällinen, helppo! Käyttö on hyvin yksinkertaista! Paina vain tästä näppäimestä. Kuvaruutuun ilmestyy ohjeita, joita vain noudatatte. Tuossa tuokiossa voit katsella kaikkia rakkaita ohjelmia.
- Toimittakaa se minulle kotiin, Maksan saman tien.
- Ai, sulla on pankkikortti! Onko se voimassa?

Sen pituinen se. Vai oliko? Jatkuiko tarina? Takuuvarmasti ei ainakaan niin kuin myyjä lupasi. Tämähän on satu, digiajan satu. Eikö ole käsitystä, mitä satu tarkoittaa?

Entisissä saduissa melskasivat ja ihmisiä sekä lapsia kauhistuttivat peikot ja noita-akat. Ne eivät olleet totta.

Nyt on kaukosäätimiä, joilla vanha rouva hallitsee uutta televisiotaan ja saa sen toimimaan kuvaruutuun ilmestyvän helpon ohjeen avulla. Sekään ei ole totta. Ajat muuttuvat, satumaiset tarinat jatkuvat.

Jyrki Joensuu

Yleislääketieteen ja psykiatrian erikoislääkäri
Synaptorin päätoimittaja
Mariankatu 15, 15110 Lahti
jyrki.joensuu@synaptori.fi

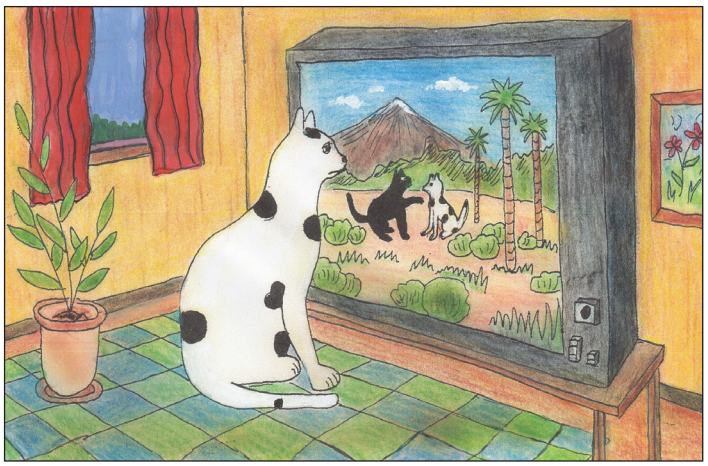

Vertti katsoo telkkaria. Sattui tulemaan yllättävä uutisointi Teneriffalta. Vertti näkee isän ja äidin. Vertistä tulee valtakunnallinen sankari, kun se johtaa geenimanipuloitujen rottien tuhoamisen.
Aleksi Joensuun akvarelli, kuvitusta kansainväliseen menestyskirjaan Teneriffan kissat.
Ilmestyy keväällä 2020. Huom. Se EI OLE lastenkirja.

Palautetta ja ehdotuksia

Otamme mieluusti vastaan ehdotuksia kiinnostavista aiheista. Kestämme myös kritiikkiä, joka on aina tervetullutta, sillä se parhaiten auttaa **tekemään entistä parempia lehtiä.**

Emme julkaise viestien lähettäjän tietoja, paitsi jos hän eritysesti sitä haluaa.

Synaptorin sähköpostiosoite löytyy lehdestä ja kerrataan tässä:
jyrki.joensuu@synaptori.fi

Arkisto on kirjasto

Synaptorin kaikissa numeroissa on juttuja, jotka ovat aina ajankohtaisia, esimerkiksi Vaaran paikka-sarja, tai Yhden Euron kokki, tai Huolettomuusohjeet.

Päijät-Median etusivulta löytyy **arkisto,** ja sieltä klikkaamalla aikaisemmat Synaptorin numerot.

Lehden sivukoko on tarkoituksella A4. Kiinnostavan tekstin tulostaminen sopiviin tarkoituksiin onnistuu kätevästi.

Jos haluaa uida pitempiä matkoja, järvi on parempi uimapaikka. Uima-allas on maisemiltaan yksitoikkoinen. Järvessäkin voi harrastaa yksinkertaisia laskutehtäviä. Joutsenten lukumäärän laskeminen sujuu nopeasti. Sitten kuntouimari jatkaa polskuttelua vastarannalle.

Uinti kehittää aivotoimintaa

Tieteellisesti on todistettu, että kävely virkistää aivotoimintaa. Se edesauttaa esimerkiksi keksimään ratkaisuja. Mahdollisesti mikä tahansa rytmikäs liikuntaa toimii samalla tavalla. Teimme Lammin uimahallissa kokeen, jossa selvitimme uinnin vaikutusta matemaattisten tehtävien laatimiseen ja ratkaisemiseen.

Olemme, Synaptorin taidepalstan tekijä ja minä, päätoimittaja, vakituisia uimareita. Kerromme aivotutkimuksesta. Uima-allas on stimuloiva ympäristö, koska maisemat ovat minimaaliset, ja henkistä kapasiteettia vapautuu luovuudelle.

Kumpikin ui aina 50 metrin pätkän. Siinä pulikoidessa uimari keksi laskutehtävän. Hän esitti sen toiselle uimarille altaan päädyssä, tietenkin sivussa vauhdikkaiden vesipetojen väylältä.

Aluksi uimarit esittivät tehtäviä, jotka olivat muistiin jääneet. Aivotoiminnan vilkastuessa uimarit vuorotellen keksivät oman tehtävän. Sitä ratkottaessa tuli pidetyksi palautumistauko altaan päässä.

Tässä muutama tehtävä

Vastaukset löytyvät tekstin lopusta. Vinkiksi vain, että lateraalinen ajattelu on ratkaisijalle eduksi. Sitä sanotaan myös koululaishuumoriksi.

1. Koiralla oli kolme luuta. Mies otti yhden luun koiralta pois. Mitä jäi jäljelle?
2. Pöydällä paloi kolme kynttilää. Poika puhalsi yhden sammuksiin. Kuinka monta jäi jäljelle?
3. Puussa istui neljä varista. Tuhma tyyppi ampui yhden kuoliaaksi. Kuinka monta jäi?
4. Puun oksalla istui kaksi lintua. Sinne lensi yksi. Kuinka monta lintua yhteensä?
5. Aidanpätkällä istui 10 varista. Sinne lensi vielä yksi. Kuinka monta varista yhteensä?

Oikeat vastaukset ja selitysosat

1. Ensimmäinen kysymys ei ollut omatekoinen. Oikea vastaus on neljä sormea. Kun mies yritti ottaa luuta pois ja tarttui siihen kädellään, koira suuttui ja puri tyhmeliiniltä yhden sormen pois.
2. Yksi. Selityksen lukija keksii itse.
3. Ei yhtään. Kuollut putosi maahan ja muut eivät jääneet paikalle ihmettelemään.
4. Yksi jäi. Ne kaksi istujaa olivat naaraslintuja ja paikalle tuli koiras. Arvaahan sen mitä silloin tapahtuu. Ne olivat näet yksiavioisia.
5. Kymmenen. Siellä oli ahdasta ennestään. Kun uusi tulija änkesi sekaan, yksi varis ajatteli: ”Ja minä en rupea ahdingossa istumaan.” Se lensi väljemmille aidoille nauttimaan talvisesta poutasäästä.

Tuliko pätevästi todistetuksi, että uiminen kiihdyttää aivotoimintaa?

Jos omat ratkaisusi ovat toisenlaisia, lateraalisen ajattelun periaatteiden mukaisesti ne ovat myös oikeita.

Lähetä viesti:
jyrki.joensuu@synaptori.fi

VR connecting people

Mummon matkaseikkailu

OSA 2, CONNECTING

Synaptorissa 1/2020 kerrottiin tarinan alku. Mummo lähti viemään joululahjoja lastenlapsille ihan itse. Hän ehti junaan, istui ikkunapaikalla mukavasti ja melkein nukahti. Matka ja tarina jatkuvat nyt.

Junasta poistuessaan Mummo huomasi oven pielessä toisen taulun. Se vahvisti hänen itseluottamustaan, kun junan oven autettua hän hyppäsi hankeen.

Konduktööri tuli vaunuosastoon. Hän ei huhuillut ”Matkaliput, olkaa hyvät!” Ei tarvinnut, koska matkustajat pyytämättä näyttivät kännyköitään hänen tullessaan kohdalle. Konduktööri ojenteli mustaa sohotinta kännyköiden suuntaan.

Mummo säpsähti hereille konnarin tullessa kohdalle. Tämä seisoi vaitonaisena käytävällä ja odotti.

- En saanut ostetuksi matkalippua asemalta. Ostan sen tästä nyt, Mummo selitti, kertoi matkansa päämäärän ja kaivoi rahakukkaron kassistaan. Seteleitä pilkotti siellä kelpo pino.

- Paljonko se maksaa?

Konduktööri hölmistyi, ja kotvasen kuluttua sanoi:

- Kortti. Pitää olla kortti.

- Ei ole korttia. Ette ole tainnut kuulla sanontaa ”Kemist oon ja rahaa eväänä”. Minä en ole Kemistä, mutta rahaa on.

- Ei voi maksa raha. Katsokaa tuola.

Konduktööri viittasi hillityn sävyiseen kehystettyyn tauluun seinällä. Mummo oli sekä varoissaan että lukutaitoinen. Hän oli vilkaissut vaunun seinällä kylttiä, jossa luki ”Voit jatkossa ostaa lippuja junasta vain maksukortilla.”

Jatkossa… sitä ja tätä. Huomaamatta häneltä oli jäänyt pienempi teksti ”Junalippujen käteismyynti junissa loppuu 1.9.” Jos se tarkoitti tätä vuotta, niin loppunut on. Mitäs tehdään? Tehdään poikkeus.

- Ottakaa nyt rahaa vastaan? Minä löydän tasarahan? Käykö se?

- Pitä olla kortti, ei voi maksa rahala.

- En minä voinut tietää tuollaisesta ohjeesta ennen kuin tulin junaan!

Mummo oli elämässään pärjännyt läpi suurten vaikeuksien, eikä ollut vikisevä hiirulainen.

- Jos Suomen, eiku koko Euroopan raha ei kelpaa, saan kai matkustaa ilmaiseksi!

- Hetkinen, sanoi konduktööri ja siirtyi vaunujen väliin ottamaan yhteyksiä. Puhelu kesti minuutin. Taisi olla VR:ssä tuttu ongelma, ja ratkaisu valmiina.

- Jos ei kortti, poistuu junasta, konduktööri informoi matkustuspalvelun senhetkisestä tilanteesta.

- Ette ole tosissanne! Juna menee, mitäs tuolla lukee, 160 kilometriä tunnissa.

- Juna pysahtu ensi.

Ennen kuin jarrut pyöriin kirskahti, astui esiin Mummon takana istuva hidalgo:

- Hei, kuulkaas ny mitä mää ehrotan. Mää maksan rouvan matkan mun pankkikortilla. Ei tehrä tästä isompaa numeroo.

- Oletteko te Tampereelta? Mummo innostui.

- Huamaaks sen näin nopeesti kiälen käytöstä? kysyi Hidalgo.

- Kaipa siitäkin, mutta ensisijaisesti tyylistä, tavasta, jolla te asioita hoidatte. Se on niin tamperelaista.

Konduktöörin olisi pitänyt ilahtua ratkaisusta, mutta ei:

- Te puhu mista kotosi. Hän Kemi, te Tampere. Kuka ei kysy mika minu kotimaa.

- Sitä on teiltä varmasti kysytty kyllästymiseen asti! Rouva eli Mummo ja hidalgo huudahtivat yhteen ääneen.

- Mina soittaa Helsinki, vastasi konduktööri. –Te ole molempi rasisti. Mina huomaa. Te naura minua.

Totta tosiaan, Mummo ja tamperelainen nauroivat puolta kurkkua.

Nauru loppui ja hymytkin hyytyivät, kun konduktööri palasi kertomaan uusista ohjeistaan. Tamperelaiselle hän sanoi:

- Sina matka maksanu. Okei. Sina jatka matka.

Mummo kuuli karumman viestin:

- Sinä ei saa käytä toisen

kortti. Se rikos, niinku varkaus. Sinä poistu junasta.

Tamperelainen ja muut matkustajat alkoivat rähistä Mummon puolesta.

Konduktööri informoi, että heidät kaikki poistetaan junasta, jos mellakka ei lopu.

- Suomi ei terroristi. Te olka hilja!

Tamperelainen pyöritti päätään niin kiivaasti, että niskalihas venähti. Hän sulki suunsa, että ei olisi kiroillut Mummon kuullen. Sellasesta nääs, muuten kehno muisto jää.

Kuiskutellen kanssamatkustajat kommunikoivat. Yksi antoi Mummolle kaulaliinansa, toiselta löytyi eväsleipiä ja tamperelainen tarjosi rohkaisua. VR yhdisti ihmiset henkisesti.

Ensimmäisen ja viimeisen kerran tällä vuosituhannella Pendolino pysähtyi Perä-Pinsiön seisakkeelle. Veturinkuljettaja ei erottanut pientä katosta lumikinosten keskellä, ja pysähtyminen meni 100 metriä pitkäksi. Se ei haitannut, koska lunta oli radan vieressä yhtä paksulti kuin seisakkeella, jossa ”Ei ole talvikunnossapitoa”.

Matkalainen oli pikkutyttönä tarponut paksummassa hangessa evakkoretkelle lähtiessä ennen kuin rekikyytiin otettiin. Se oli kauhea kokemus, ihan muuta kuin tämä junasta jääminen.

- Jännittävää! On se mielenkiintoista miten nykyaikana pääsee seikkailun makuun!

Aluksi Mummo rämpi seisakkeelle, mistä aurattu maantie erottui heikosti. Talvi-ilta hämärtyi varhain täällä valtavien kuusten keskellä.

Kumpaan suuntaan tietä lähtisin? Rakennuksia ei näy. Nyt rahalle on käyttöä. Hän kaivoi laukusta lompsansa ja heitti 1 euron kolikolla kruunaa, oikealle, ja klaavaa, vasemmalle. Klaava tuli.

Kilometrin talsimisen jälkeen metsä loppui, maisema avartui ja hän näki punaisen talon.

Mummon seikkailun 3. osa julkaistaan Synaptori numerossa 3/2020.

Aleksi Joensuun maalaus.
Tie oli tie, vaikka huonosti aurattu. Katulamppu oli palanut aikoinaan, kun seisake oli käytössä.

Kilometrin talsittuaan Mummo tuli valoisalle aukiolle ja näki punaisen talon.

Modifioitu kuva naisen kohdusta, jossa on hedelmöitetty munasolu. Sen alla on muodustumassa istukka.

Miehet synnyttävät Suomi säilyy

Suuret koettelemukset ovat Suomen kansaa kohdanneet vuosituhansien varrella: nääntyminen nälkään, taudit ja sodat. Nyt kansaa uhkaa ennen näkemätön vitsaus, sukupuuttoon kuoleminen.

Kansalaiset eivät Suomenniemeltä lopu. Ihmiset vaihtuvat muualta tuleviin, eri näköisiin ja eri tapaisiin. Suomessa asunut väestö on lakannut lisääntymästä.

Suomalaiset naiset ovat tasa-arvoisimpia maailmassa. Opiskelussa, työelämässä ja yhteiskunnallisissa tehtävissä naiset ovat aktiivisempia kuin miehet. Siksi naisten mahdollisuudet lasten saamiseen ovat heikentyneet. Kysymys on myös tasa-arvosta. Jos miesten ei tarvitse synnyttää, tasa-arvon nimissä ei siihen pidä naistenkaan alistua. Sitä paitsi raskaus on raskasta ja haittaa muuta itsensä toteuttamista.

Ratkaisu tilanteessa on miesten raskaus ja synnytys. Miesten synnytyksiin on laittanut vauhtia SML, Suomen Maskuliininen Liike. Väestön loppumisesta se viis veisaa, se ajaa miesten sukupuolista tasa-arvoa. Tähän mennessä tasa-arvon ihanne on koskenut naisia. SML:n jäsenmäärä kasvaa nopeasti, ja siihen kuuluu miehiä Utsjoelta Hankoon kaikista sosiaaliluokista.

SML:een hyväksytään heti, jos on oikeudessa tuomittu miesten tasa-arvon vaatimisesta. Henkilökohtaista synnytyspakkoa ei jäsenille aseteta, mutta synnyttäneistä miehistä tulee kunniajäseniä.

”Eihän se niin voi olla, että munat ovat vain kanoilla, ja niidenkin alla hetken, ennen kuin ne kerätään pois.” Tätä SML:n tunnuslausetta ei kukaan ole ymmärtänyt.

Korkeimman oikeuden tuoreen päätöksen mukaan lesbonaisilla on oikeus keinohedelmöitykseen. Suomen Maskuliininen Liike otti tästä pultit. ”Emme elä tasa-arvoisessa, demokraattisessa yhteiskunnassa, jos miehille ei suoda mahdollisuutta tulla raskaaksi ja synnyttää. Sukupuolissyrjintää, diktatuuria, rasismia!” SML vetosi ihmisoikeuksiensa saavuttamiseksi EU-tuomioistuimen tasa-arvo-oikeusasiamieheen, joka määräsi lääketieteelliset tiedekunnat välittömästi kehittämään uusia ratkaisuja.

Voisi luulla tieteen joutuneen vastaamaan kohtuuttomaan haasteseen. Mitä vielä! Miehen ja naisen sisäelimet ovat 99% samanlaiset. Mieheltä puuttuvat vain munasarjat ja kohtu. Kohdun tehtävät ovat rajalliset: se tuottaa harmillisia kuukautisia ja nättejä vauvoja.

Miehelle sopii kohdun sijaintipaikaksi alavatsan sisusta yhtä hyvin kuin naiselle. Kuten kaljaa liikaa litkivistä äijistä huomaa, kyllä miehen vatsa venyy ja laajenee.

Lääketieteellisesti on yksinkertaista käyttää kohdun luomiseen miehen omia kantasoluja. Niitä on rajattomasti saatavissa ohutsuolen, duodenum, epiteelisoluista. Kaikki tietävät, että kantasolut kehittyvät miksi vaan. Hormonimanipuloidut kantasolut muodostavat kohdun, uterus, joka sijoitetaan vatsaliepeeseen, omentum majus, jonka valtimoista, arteria mesenterica inferior et superior, se saa verenkierron. Laskeva paksusuoli, colon descens, jää vasemmalle.

Kuulostaako mutkikkaalta? Käytännössä toimenpide vie vain 30-40 minuuttia kirurgilta, joka on näitä tottunut tekemään.

Upouuteen kohtuun tuikataan hedelmöitetty munasolu. Niitä on ylijäämävarastoissa pilvin pimein. Kohtu reagoi tähän sisältöönsä ja kehittyy raskauteen. Vauva alkaa kasvaa. Luonto pitää kaikesta huolen, kun raskaus saatiin alulle.

Kohdun suurentuminen raskauden edetessä aiheuttaa ummetusta. Sama ongelma kiusaa raskaita naisia. Tasa-arvo tässäkin saavutetaan.

Naisen kaltainen synnyttäminen on miehelle hankalaa! Hänellä on erilaiset ulkosynnyttimet. Mieheltä synnytys luonnistuu perästä kuuluuperiaatteella.

Kun vastasynnyttänyt isukki raskauden kestettyään vihdoin saa vauvelin, baby, rinnoilleen, on maskuliininen tasa-arvo toteutunut. Isyys huipentuu. Vai äiteys? Tasa-arvoekspertit kiistelevät nimikkeistä.

Ei kaikki aina onnistu. Keinohedelmöitetyn munasolun laittaminen miehen kohtuun meni pieleen: kohdunulkoinen raskaus.

Moderni mies pystyy imettämään. Hänen rintansa on etukäteen kasvatettu luonnonmukaisesti tuottamaan maitoa hormonihoidoilla, estrogeenia, progesteronia ja prolaktiinia.

Syntyvyys Suomessa säilyy tasolla, joka takaa kansakunnan säilymisen.

Jos Synaptorin Pötyhöpöpalsta ei ole vielä Sinulle tuttu, tässä saat näytteen. Pötyhöpöjä löydät lisää Synaptorin 2019 numeroista.

Pötyhöpölle tarjoan aitoustakuun. Jutusta 70-80% on varmasti totta!

Miesten synnytyksistä lukija tietää heti, että juttu on höpöä. Mutta silloin kun pötyhöpössä valhe on tavalliselle ihmiselle mahdotonta huomata, pötyhöpö on pirullista.

Toivon omilla pötyhöpöjutuillani lukijan saavan harjoitusta muualta tulvivan pötyhöpön hoksaamiseen. Sitä tarjotaan nimittäin PALJON.

Jyrki Joensuu

Tässä munasolu on oikeassa paikassa. Miehen kohtu on valmistautumassa sikiön kasvuun.

Anna anteeksi, vaikka ei huvita

Ennen joulua Etelä-Suomen Sanomissa Finlandia-voittaja Pajtim Statovci kirjoitti **Älä anna anteeksi, jos ei huvita.** Päätin lukea tarkemmin.

Seuraavana päivänä lehti oli kadonnut. Eipä ehtinyt uunin sytykkeeksi. Löysin sen paperikeräyslaatikosta ja vein työhuoneeseeni turvaan.

Jouluaattona aioin paneutua Statovcin kolumniin. Puoliso oli siivonnut huoneen, ja lehti oli kadonnut. Löysin sen taas paperikeräykseen menevien laatikosta.

Statovci: *”En ole koskaan sulattanut hyvin ajatusta siitä, että ihmisestä tulee elämänkokemuksensa ja vastoinkäymisten myötä aina vain vahvempi, enkä uskomusta siitä, että ihminen pääsee yli koettelemuksistaan tekemällä sovituksen menneen kanssa.”*

”Pyydä anteeksi ja anna anteeksi, ole suurempi ihminen epäreilussakin tilanteessa, ole pyyteetön, kuuluu tämän vuodenajan hokemiin.”

”Pahoita mielesi, jos joulupöydässä viereesi istutetaan henkilö, jonka kanssa et ole väleissä. Kaivele menneitä, jos haluat. Älä anna anteeksi, äläkä lupaa mitään, jos ei haluta. Joskus asioiden vatvominen ja hautominen on paras ratkaisu.”

Minulla on laaja elämänkokemus. Vanhempani olivat Ruotsissa, kun olin pikkulapsi. Tuhansiin ihmiskohtaloihin olen tutustunut lääkärinä. Kirjoja tehdessä olen ihmisiä pohtinut. Olen kristillisen etiikan läpitunkema ateisti, joka mainostaa Uutta testamenttia psykoterapian oppikirjana.

Kristityissä on monenmoista vikaa, mutta anteeksianto on kristillisyyden hienoja perusajatuksia. Laajemmassa muodossaan se on armo.

Tuhlaajapoika on raamatun paras tarina. Se on anteeksiannon, viallisen ihmisen hyväksymisen ja ihmisarvon katoamattomuuden julistus.

Psykiatrina olen hoitanut kärsiviä ihmisiä, joilla anteeksi antaminen ja anteeksipyynnön aito hyväksyminen olivat henkiselle hyvinvoinnille tärkeitä, suorastaan pelastus. Lääkärinä olen edesauttanut ihmisten välirikon lopettamista. Sopusoinnun löytymisen hetket jäivät ikuisesti muistiini. Silloin olin onnellinen että olen lääkäri.

Romaanini päähenkilön, Janne Valkeeniemen yksi henkilökohtainen katastrofi johtui siitä, että hän ei antanut rakkaalleen anteeksi. Valkeeniemi oli silloin periaatteen mies! Rakastetun ”rikos” ei ollut järjellisessä suhteessa ihmissuhteen kariutumiseen. Janne tajusi olevansa tyhmä, mutta hän noudatti Statovcin ohjetta: Älä anna anteeksi, jos ei huvita.

Statovci suositteli menneiden kaivelua. Tehdään niin. Vuonna 1389 käytiin Kosovossa taistelu, jota on vatvottu 2000-luvun alkuun saakka hirvittävin seurauksin. Olisi ollut parempi antaa anteeksi, niin kuin mekin olemme anteeksi antaneet punikeille, lahtareille ja venäläisille.

Ja mitä yksittäisten ihmisten kärsimyksiin tulee, usein ei kerrassaan ole muuta ratkaisua kuin anteeksi antaminen, niin muille kuin itselle. Fazerin ikivanhassa sinikantisessa joululauluvihossa on Jussi Pohjanmiehen säveltämä ja Martti Korpilahden sanoittama kappale Tule rakkaus ihmisrintaan. Se ei ole ”vuodenajan hokema”, vaan ajankohtainen jokaisena päivänä.

Aleksi Joensuun akvarelli on Kosovo Poljen taistelutantereen idylli. Vuonna 1389 Kosovossa yhteensä 70 000 sotilasta yritti tappaa toisiaan, ja monilta se onnistui. Tarkkoja tappiolukuja ei ole. Tuhansia joka tapauksessa.

Aleksi Joensuun öljyvärimaalauksessa kuvitellaan samaa seutua 600 vuotta myöhemmin.